

I

Runot

jalokiviä kallion sisällä.

Kevätauringossa

jään pehmeää lasimurskaa;
jokainen sana on lahja.

*kielen sula alus,
paperin ohut tuho*

Kestääkseen joen suunnatonta kirkkautta;
aurinkolasia,

jonka sirpaleissa asukas

kuin ikä pukee lasta päiväkotiin.

*Nuoruus on talo, jota ei voi ostaa.
Vanhuus on talo, jota ei voi ostaa.*

oppia kävelemään paperi kädessä,
oppia kirjoittamaan j

aloillaan

hakea sisältäsi
talven lämpöä, kynnen pehmeyttä, äänen kosteutta.

II

Veistoksen silmät, haavat, tatuoinnit mutta
ostoksen melu, paino, hauraus

umpi) ankh (inta

lumen pisteliäs turkki
nousevat korot
jään pehmeää lasimurskaa

kaataakseen alla ja
P ATSAZTA Я
ajalla kaataakseen

peitsi, katseen raunio.

- ikkunan murtuneet silmät,
- kananlihalle vääntynyttä metallia,
- arpeutuneen betonin maku,

Aika nuolee kaikkia haavoja.

Toisinaan kyynel kuin kertakäyttörakennus,
ei suoja vaan lavaste.

Toisinaan armottomuutemme
jää toiseksi vain avaruuden välinpitämättömyydelle.

III

Käsi kädessä
huoneisto,

pohjapiirroksessa
solu kuin

solmu, silmu, silmä

sisälläsi

ikuisen tulen vartija,
kekokokemus.

Todellisuuden j
a unohduksen rajametsissä (orvaskesi kuin ionosfääri)

sammaloituneet pilasterit
rypyiksi uurtuneet polut

i ku i st i

muisti, museo:
kirkko vai koneisto?

Köynnökset vyöryvät höyrynä yöhön.

oppia liukenemaan reiteiksi,
riiteiksi,
riitteiksi mereen,

oppia kirjoittamaan j
ääalloillaan.